

mig ogsaa rimeligt, at der, inden der udbetales saa meget, skal være sikret et større Beløb paa anden Maade fra Private, og dette er sat til 35,000 Kr. Naar dette Beløb er valgt, saa er det, fordi hele Udgiften efter det Overslag, der fremkom fra Komiteen, skulde andrage 50,000 Kr. Man har altsaa regnetsaaledes, at naar Staten giver 15,000 Kr. — jeg beder lagt Mærke til, at det er en Nedsættelse, der er foretaget af Udvalget fra 20,000 Kr. til 15,000 Kr. — skal der for privat Side sikres den Sum af 35,000 Kr.; derved fremkommer de 50,000 Kr. Samtidig knyttes der hertil den Forudsætning, som er udtalt af den højtærede Minister ved 2den Behandling, nemlig at de 10,000 Kr. skal være til Dækning af Underskuddet, medens de 5,000 Kr. særlig er bestemte til Forberedelserne af Udstillingen. Vi gaar ud fra, at den samme Forudsætning gælder. Hvis der skulde komme et Overskud, hvad jeg anser for højest usandsynligt, tilbagebetales dette Beløb, saa at Statskassens Tilskud i intet Tilfælde kommer til at begrunde et Overskud. Jeg haaber nu, at vi ved denne Affattelse af Forslaget fjerner Størstedelen af de Betænkeligheder, som fremkom her i Tinget ved Behandlingen af denne Bevilling tidligere.

J. C. Christensen: Hvad det andet Forslag angaar, nemlig en Kvindeudstilling, vil jeg om det sige, at det er en simpel Gang fra 2den Behandling. Andet er det ikke, og det er vel ogsaa Grunden til, at der ikke findes andre Oplysninger i Bilagene, som jeg for har nævnt. Ved 2den Behandling fremhævede jeg, at i og for sig har jeg ikke megen Sympati for saadanne Særudstillinger; jeg mente, at de danske Kvinder meget vel kunde være holdne ved at deltage i Mændenes Udstillinger og meget vel tjente med at faa en Afdeling sammen med Mændene, naar der overhovedet holdtes Udstilling. Men ved 2den Behandling udtalte jeg endvidere, at man ikke vidste, hvem der stod bag ved denne Udstilling. I den Henseende maa jeg sige, at Oplysningerne nu nok saa fyldige, idet der jo nu her er omdelt en Liste over et stort Antal Kvinder, som interesserer sig for Bevillingen, men ud over det foreligger der ikke ny Oplysninger, ja endogsaa mindre end ved 2den Behandling. Ti medens man ved 2den Behandling havde opgivet, at man vilde holde Udstillingen i 1894 i det danske Kunstindustrimuseum, hvilket ypperlig vidner om Mændenes Smag, saa er man ikke en Gang saa vidt nu, idet man nu har opgivet at holde Udstillingen i Kunstindustrimuseet og vil holde den paa et andet Sted, men hvor? En Tid har jeg hørt, at det skulde være Meningen, at man vilde holde den i et andet Museum, som i vore provisoriske Tider er opført, nemlig det store Kunstmuseum, som vi alle kender, men det er nok ikke Tilfældet. Hvor skal da denne Udstilling holdes? Derom ved man intet. Hvad skal denne Udstilling koste? Derom ved man heller intet. (Neergaard: 50,000 Kr.) 50,000 Kr., siger den ærede Ordfører. Ja men de 50,000 Kr. er jo kalkulerede under den Forudsætning, at Kunstindustrimuseet overlodes til Brug. Nu er denne Forudsætning bristet; faar man nu gratis Lokaler og gratis Montres? Jeg tror det næppe. Og om de 50,000 Kr. saa slaar til, derom ved man intet. Hvad skal Udstillingen koste? Jeg siger, det ved man ikke noget om. Der er jo endnu ikke nogen

virkelig Plan for denne Udstilling, ti det er godt nok, at den ærede Ordfører siger, at den skal omfatte alt kvindeligt Haandarbejde, men alt kvindeligt Haandarbejde er jo saa omfattende . . . (Ordføreren [Neergaard]: Meget mere!) Den ærede Ordfører siger: Meget mere. Ja, saa kan det blive saa omfattende, at selv Købstaden København ikke forslaar til at modtage alt det Udstillingsgods. Og saa er der endnu en Ting til: Kan Kvinderne tage imod denne Bevilling, som her bydes dem? Kan de virkelig være tjente med disse 15,000 Kr.? Jeg véd intet derom, og jeg tvivler om, at de øvrige Medlemmer af Udvalget véd, om Kvinderne kan tage imod disse 15,000 Kr., hvoraf de 5,000 er til Forberedelse, og de 10,000 til at dække det eventuelle Underskud. Jeg er ikke sikker paa, at de kan nøjes dermed. Derom véd man i alt Fald intet. Jeg synes for Resten ogsaa, skønt det ikke angaar mig saa meget, da jeg ikke er med til Bevillingen, at naar man vil gaa til at bevilge Penge til en saadan Udstilling, bortset fra, at der ikke findes noget virkeligt Grundlag for denne Udstilling, nemlig ingen virkelige Oplysninger, skal man ikke være saa knap her, at man mellem 2den og 3dje Behandling knapper 5,000 Kr. af, og saa dog ikke er sikker paa, at Pengene slaar til. Man maa, over for vore Kvinder, synes jeg, være noget mere, hvad skal jeg sige, generøs, i alt Fald noget mere rundhaandet, noget mere flot end her. Man kommer og knapper 5,000 Kr. af, man véd ikke noget om, hvor vidt Pengene kan slaa til, men, som sagt, det angaar ikke mig saa meget, da jeg er mod selve Bevillingen, og jeg kan ikke skønne bedre, end at saaledes som Sagen nu foreligger, foreligger den ringere oplyst ved 3dje Behandling, end den gjorde ved 2den Behandling, og den Slags Udgifter, som foreslaas os her, synes mig dog, at vi har en naturlig Fordring paa, skal forelægges os saa klart, at vi har saa sikkert et Grundlag for dem som muligt, inden vi gaar til vor Afstemning. (Sluttes.)

Kvindelig Læseforening

afholdt Tirsdag den 27. Februar sin aarlige Generalforsamling.

Efter at det fremlagte reviderede Regnskab var godkendt, aflagde Formanden Beretning om Foreningens Status og Ledelse i det forløbne Aar. Indtægten havde været 10,841 Kr. 21 Øre, Udgiften 10,514 Kr. 81 Øre. Medlemstallet var ved Aarets Slutning 991 mod 918 i Fjor. Bogsamlingen var forøget med 780 Bind og tæller nu ca. 14,000 Bind. Bogudlaanet var som Følge deraf i stadig Stigen; ogsaa Besøget paa Læsesalen. Bogudlaanet havde været 40,148 Bind. Der var i Aarets Løb blevet holdt fem Foredrag.

Den 13. November havde Foreningen modtaget et Portræt af dens Æresmedlem, Frøken Arnesen Kall, som var skænket hende af en Kreds af Medlemmer paa hendes 80-aarige Fødselsdag. Ogsaa Forfatterinden Fru Collett havde skænket Foreningen sit Portræt. Af andre Gaver kunde nævnes en testamentarisk Gave af 300 Kr. til Oprettelsen af en Friplads, samt en Del Bøger.

Et Par Lovændringer, stillede af Medlemmer, diskuteredes, men blev ikke vedtagne.

Sluttelig foretoges Valg af et Bestyrelsesmedlem, to Suppleanter og to Revisorer.

Ædelt Vildt.

En Kvindes Roman. Af Ida Boy-Ed.

„Jeg er virkelig Ottilies Ven,“ sagde han hæst, „og vil altsaa efter Deres udrækkelige Opfordring tale til hende om dette Anliggende. Men fortæl mig dog, hvorledes Otilie optog Deres Tilbud, og hvor De kunde faa Lejlighed til at gøre hende det.“

Begge Herrerne satte sig nu ned ved Røgebordet, som gjaldt det en ganske almindelig Passiar. Baronens røg med utrolig Hurtighed den ene Cigar efter den anden, fortalte samtidig alt, hvad der havde tildraget sig, og tilstod sluttelig, at han havde skrevet et Digt: „Profeti og Opfyldelse,“ som han læste højt for den tavse Moscheles. Besynderlige Tilskikkelse! Der sad han en hel Aften og hørte til, hvorledes den anden talte om, hvad Otilie var bestemt til, og tænkte hele Tiden ikke andet end en og samme Tanke: det er min Pligt som Ven at hjælpe Otilie at fatte en Beslutning. Det kan redde Mariane, det maa ske!

Ja, da han hen imod Midnat skiltes fra Baronens, efter at han, ved en rigelig Nydelse af Vin, havde søgt at berolige sin Ophidselse, gav han endogsaa Lindstrøm Haanden paa, ved første Lejlighed at tale med Otilie.

Lindstrøm var oprigtig henrykt over sit nye Bekendtskab.

Men Doktoren gik hjem med tunge Skridt og ganske forvirret i Hovedet. Det var lige som han skulde kvæles, naar han tænkte paa, hvor stille der vilde blive i Professorens Bolig, naar Otilie giftede sig, lige saa stille som tidligere, før hun var kommen, stille som i en Grav. Ingen Latter og ingen Sang mere! Ingen klar Stemme bag Døren til et vist blaat Værelse! Ja, alle de blaa Herligheder gik vel med over i det nye Hjem, hvor Baronens skulde være Husets Herre. Ved denne Tanke følte den unge Lærde sig saa svag, at han maatte støtte sig til en Mur. Det varede en Stund, før han igen havde Kræfter til at gaa.

Otilie blev maaske meget lykkelig, maaske elskede hun Lindstrøm. Derfor havde hun rødmet — ja, det er rigtigt, alle Digtene paastaar, at Kærlighed fremkalder Rødme — selv Darwin taler derom — ja, ja, Otilie elskede Baronens. Og han, Ottilies Ven, var da den, der maatte være nærmest til at glæde sig over hendes Kærlighedslykke!

Han satte sig for at ville være uendelig glad, naar hans Veninde giftede sig, men ved dette Forsæt var hans Øjne fugtige, og hans Hjerte bankede, som skulde det sprænges.

(Fortsættes.)

Meddelelser.

Kvindelig Fremkridtsforening afholder Medlemsmøde Mandag den 19. Marts Kl. 8, Vestergade 9.

Fjellerød Folkehøjskole og Landbrugsskole ved Aalborg er i Vinter besøgt af 35 Læringer, hvoraf de 4 er Sønderjyder, Resten fra Nørrejylland, Fyn, Langeland og Sølland.

Læsernes Opmærksomhed henledes paa Avertissementerne.